

ÇALINAN SİHİRLİ KEMAN

RUSALKA REH

FINAL
KÜLTÜR SANAT
YAYINLARI

Çalınan Sihirli Keman

Rusalka Reh

Almanca aslından çeviren:

Genç Osman Yavaş

Çalınan Sihirli Keman

Özgün Adı: Pizzicato oder die Entführung der Wundergeige

Yazan: Rusalka Reh

© Rusalka Reh, 2009

Bu kitabın yayın hakları

© Final Yayıncılık Reklamcılık Sanayi Ticaret Ltd. Şti.'ye aittir.

Sertifika No: 44360

ISBN: 978-605-374-309-5

10. Baskı: Mayıs 2021

Türü: İlk Gençlik Edebiyatı 1

Bu kitabın tüm yayın hakları Final Yayıncılık'a aittir.

Yayıncıdan önceden alınmış izin olmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt:

WPC Matbaacılık

WPC Matbaacılık San. ve Tic. AŞ

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad.

No: 17/1 Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 35428

Tel: 0 212 886 83 30

Final Kültür Sanat Yayınları

Büyükdere Cad. Cem İş Merkezi No:23 Kat:6 Şişli / İstanbul

Tel: 0212 343 76 00

www.finalkultursanat.com

kultursanat@final.com.tr

Kütüphane Bilgi Kartı:

Çalınan Sihirli Keman

yaz. Reh, Rusalka

1. Çocuk Edebiyatı 2. Müzik

İstanbul, Final Kültür Sanat Yayınları, 2012, 152 Sayfa

ISBN: 978-605-374-309-5

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm	OTO GALERİ FREDEL ÇOK HAVALI	5
2. Bölüm	ÜÇ KISACIK HAFTA	15
3. Bölüm	GÖRÜRSÜN SEN, HİMBİL	22
4. Bölüm	LEYLAĞLAR VE TESPIHBÖCEKLERİ	25
5. Bölüm	ELLER.....	32
6. Bölüm	SCHUBERT VE DUBLE KREMALI	38
7. Bölüm	Eski Vitrin	44
8. Bölüm	YARA YOK	53
9. Bölüm	HERKESİ BİR TELAŞ ALMIŞ.....	59
10. Bölüm	PAÇAVRALAR VE ALTIN MADENİ.....	65
11. Bölüm	CREMONA	71
12. Bölüm	ADAM OLMAZ ONLAR	76
13. Bölüm	MUCİZE DOKTOR.....	83
14. Bölüm	SENİNLE ÖYLE GURUR DUYUYORUM Kİ.....	89
15. Bölüm	SIKI DURUN ÇÜNKÜ TERS TEPECEK.....	92
16. Bölüm	ŞAHANE BİR CEKET.....	101
17. Bölüm	QUEENIE UYANIYOR	105
18. Bölüm	HAZIR... VE ATEŞ!	113
19. Bölüm	ÖZLEDİM	118
20. Bölüm	O BİZİM DEĞİL.....	122
21. Bölüm	İKİNCİ KEMAN	128
22. Bölüm	DANS EDİLEBİLİR BİR YER.....	136
SONSÖZ.....		147

“Her ot sapının, üzerine eğilen ve ona ‘Büyü, büyü’ diye fısıldayan bir meleği vardır.”

Talmud

1. Bölüm

OTO GALERİ FREDEL ÇOK HAVALI

"Dariusch Dorian! (Daryuş Doryan)" Bayan Helmstedt, elinde tuttuğu zarfı havaya kaldırıp hızlı hızlı salladı, zarf kanat çırpın bir güvercini anımsatıyordu. Telaşla mantosunu aldı ve saatine baktı. "Hayatında bir değişiklik yap ve bir kereliğine olsun acele et, yoksa trenim on beş dakika sonra bensiz kalkacak! En sona sen kaldın!"

"O her zaman sona kalır zaten!" dedi birinci sırada oturan yüzü çilli bir çocuk dişlerinin arasından. Konuşan sınıf başkanı Max'tı. Dariusch'tan hiç hoşlanmadığını herkes bilirdi. Max sırttı.

O anda son sıradan bir çocuk kalktı ve masaya doğru ilerledi. O kadar yavaş yürüyordu ki neden kalkıp yürümeye başladığını bile unutmuş gibiydi. Öğretmeninin yanına varmak üzereyken ayağı bir şeye takıldı. Tökezelmesine rağmen son anda masanın kenarına tutunmayı başardı ve en sonunda öğretmenin karşısında sanki zor bir park manevrasını atlatmış bir araba gibi durdu.

“Tanrım!” diye haykırdı Bayan Helmstedt başını sallayarak. “Avustralya vombatından aşağı kalır yanın yok! O hayvanların başlarına ne geldiğini biliyor musun? Çok yavaş hareket ettikleri için sürekli *eziliyorlar*! Sen de her nasıl oluyorsa, herkesten yavaş tökezlemeyi bile başarıyorsun!”

Herkes kıkır kıkır güldü, en çok da Max, çünkü kimselelere belli etmeden Dariusch’a çelme takmış olan kendisiydi.

“İşte,” dedi Bayan Helmstedt ve Dariusch’a zarfını uzattı. “İçinde *senin* proje yerin yazılı,” dedi ve aceleyle mantosunu giydi. “Hepinizin bildiği gibi bu proje okulumuzda ilk defa gerçekleştiriliyor ve sizden sonraki sınıfların da sizin kadar şanslı olup olmayacağı, tamamen size bağlı. Bu yüzden düzgün bir iş çıkarın! Herhangi bir sıkıntı yaşayacağınızı sanmıyorum. Proje yeri, evinden çok uzak olanlar için orada barınma olanağı da mevcut. Ve unutmayın; yazacağınız kompozisyon için devamlı not alın. Kompozisyonun konusu: *İnsanlar ve meslekler*. En az sekiz sayfa istiyorum! Yoksa bütün bu zahmete zaten değmemiş olacak!”

Bayan Helmstedt çantasını omzuna attı.

“O hâlde mayıs başında, yani üç hafta sonra görüşmek üzere. Hoşça kalın!”

“Güle güleeee!” dedi herkes tek bir ağızdan.

Zilin çalmasıyla birlikte öğretmenleri de gözden kaybolmuştu.

Tabii ya. Dariusch, Max’ın onu eve dönerken sinir

edeceğini zaten tahmin etmişti. Çünkü ikisinin de yolu aynıydı. İkisi de Storchendamm (Şitorşındam) Yetiştirme Yurdu'nda kalıyordu. Aynı yurttaki kalmaları yeterince kötüyken bir de tesiste dokuz ayrı bina olmasına rağmen aynı binada yaşıyorlardı. Ve üstüne üstlük... aynı odada kalıyorlardı! Dariusch'tan en çok nefret eden çocuk, onun üzerindeki ranzada yatıyor ve her sabah ve akşam Dariusch'un burnunun dibindeki merdivenden inip çıkarken kasıtlı olarak gürültü yapıyordu.

“Evet? Sen nereye gidiyormuşsun bakalım, hımbıl?” diye sordu Max.

Nisan güneşi çilli yüzüne vuruyordu. Ani bir hamleyle Dariusch'un ceketinin cebinden, ucu dışarıya bakan zarfı kapmaya çalıştı.

Dariusch hemen zarfın üzerine elini koydu. Bir anda soğuk bir esinti saçlarını hafifçe havalandırdı ve yol kenarındaki evlerin duvarlarına ağaçların keskin gölgesi düştü.

“Henüz bilmiyorum,” dedi.

Bu doğruydü çünkü zarfı açmamıştı.

Max böbürlenerek, “Ben Oto Galeri Fredel'e gidiyorum! Çok havalı, değil mi?” dedi. Anında Arnold Schwarzenegger (Şvartzıneger) gibi gövdesinin üst kısmını şişirerek yürümeye başladı. “Sadece Porsche gibi en klas arabalar var orada!”

Dariusch başını salladı ve yerde duran bir taşı yolun kenarına şutladı.

“Güzel,” dedi.

“Off!” diye bağırdı Max ve durdu. “Sadece güzel mi?!”

Bacakları hafif aralık hâlde Dariusch’un karşısına dikildi, işaret parmağı ileriye gösterdi. “Oto Galeri Fredel çok havalı, hımbıl, almıyor mu kafan bunu?”

Mavi gökten, şimdi hızla bulutlar geçiyor ve güneş onların arkasında kayboluyordu.

“Evet,” diye fısıldadı Dariusch.

“Evet, hımbıl, Oto Galeri Fredel neymiş?” diye sordu Max işaret parmağını sertçe Dariusch’un kaburgaları arasına gömerken. Bu gerçekten de çok acı veren bir şeydi.

“Oto Galeri Fredel çok havalı,” diye fısıldadı Dariusch, birden elleri buz gibi oldu ve soğuk soğuk terlemeye başladı.

“Hey, siz ikiniz! Yoksa bir kereliğine de olsa kavga etmeden geçinmeyi başardınız mı?”

Uzun saçları örülü ve üzerinde kapüşonlu bir kazak olan bir adam 4 numaralı binanın holünde oturmuş, bir kıza pembe spor pabuçlarını giydiriyordu.

Max cevap vermeden paldır küldür adamın yanından geçip merdivenlerden yukarı fırladı. Yukarıdan, “Millet, Oto Galeri Fredel’deyim! Var mı daha sıkısı?” diye bağırdı.

Dariusch okul çantasını sırtından indirdi. Ben, Dariusch'un en sevdiği eğitmendi. Dariusch, Ben'in me-saisi hâlâ bitmemiş olduğu için sevindi.

Ben, "Peki seni nereye yolluyorlar, Daru?" diye sordu, ardından sarışın kızın spor ayakkabısına çift düğüm attı ve "Evet, tamamdır," dedi.

Dariusch ceketinin cebindeki zarfı yokladı.

"Bilmiyorum," dedi bir kez daha.

"Kemerini daha çok sık!" diye belirtti kız. Yedi yaşında olmasına rağmen en fazla dört yaşlarında gösteriyordu, oldukça minik ve sıskaydı. Annesi onu yurda bıraktığından beri bir milim bile büyümemişti. Bir gün annesi onu almaya geldiğinde korkmasın diye küçük kalmak istiyordu. Oysa annesi son üç senedir onu bir kez bile görmeye gelmemiştir.

"Ama şimdiden zor nefes alıyorsun, Queenie (Kuini)!" dedi Ben.

Queenie sinirle ayaklarını yere vurarak pembe kemerini çekiştirmeye başladı. Kemerini kendi sıkarak iki delik ileriye taktı. Sonra Ben'e inatçı bir bakış attı ve dışarı çıkıp gözden kayboldu.

Dariusch, Ben ne zaman ayağa kalkıp katlı bir akordeon gibi açılmaya başlasa şaşırırdı. O gerçek bir devdi! Dariusch da onun kadar uzun olmak istiyordu. O zaman herkesin onu rahat bırakacağından emindi, özellikle de Max'ın.

"Yarım saat içinde yemek yiyeceğiz," dedi dev, mut-

faa giderken. “O zaman bize senin řu... řu proje yerinin neresi olduğunu söyleyecek misin?”

“Hım,” diye mırıldandı Dariusch ve merdivenleri ı-karken Max’ın, odalarında kahkahalarla güldüğünü duyd-u.

“Dttrd! Dikkat, Hımbıl alarmı!”

Dariusch odaya girdiğinde, yerde oturan Max, arkadaşı Daniel’i drtt. “řu üzerinden düşürmediği amca ceketini gördün m?”

Daniel, sanki szleşmişlercesine kıkır kıkır gülmeye başladı: “şimdi yine bebişler gibi öğle uykusuna mı ya-tacaksın?”

Tanrım! İkiye karşı bir. Haksızlık. Dariusch okul çanta-sını yazı masasının yanına attı ve radyosunu aldı. Onu bi-raz rahat bıraksalar ya! Ya da kendine ait bir odası olsa! Olsa, olsa... Bağışlanan giysilerin arasından bulup çok beğendiği ceketini, sonra da spor ayakkabılarını çıkarıp kendini yatağın üzerine bıraktı. Son zamanlarda bunu her gün yapıyordu. Ya da şöyle diyelim: Geçen aralık ayından beri her gün. Çünkü dinlediği radyoyu o bağış kutularından birinde, didik didik olmuş pelş hayvanlar, kot pantolonlar, kumaş artıkları, tişörtler ve yüzden fazla darmadağın olmuş çizgi romanın arasında o zaman bulmuştu. Nasıl olduysa sekreter Bayan Ludwig radyoyu almasına ses çıkarmamıştı! O gün nasıl o kadar iyi biri oluvermişti, bilinmez. Kesin olan, radyo onun olmuştu, sadece ve sadece onun! Tamam, rengi pembe olabilirdi ve bu da onu çok harika bir şeymiş gibi göstermiyordu

ama nihayetinde çalışıyordu. Hem de çok iyi çalışıyordu!

Dariusch radyoyla birlikte yorganın altına girdi.

“Of ya, hadi biz gidelim,” dedi Max, Daniel’e. “İnsanın utanası geliyor bundan!”

Odanın kapısını çarpıp çıktılar.

Dariusch radyoyu açtı. En sevdiği kanalı bulana kadar cihaz bir süre cızırdadı ama sonra hoparlöründen net şekilde müzik çalmaya başladı. Keman!

Dariusch müziğe kulak kabarttı.

Ve o an içinde bir şey kıpırdandı. Ayaklarından başlayıp saç diplerine kadar tırmanıyordu bu his. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmesede, muhteşem bir duygu olduğundan emindi.

Dariusch ellerini başının arkasında kavuşturup gözlerini kapattı. Aslında tamamen uyanıktı.

Bir süre sonra bir kadının yumuşacık bir sesle, “Wolfgang Amadeus Mozart,” dediğini duydu, “Re Minör Yaylı Çalgılar Dörtlüsü, K. 421’i dinlediniz... Sırada...”

“Yemek!”

Dariusch irkildi. Dev Ben’in gür sesi nasıl oluyorsa her seferinde 4 numaralı binanın en ücra köşesine kadar ulaşıyordu. Şimdiyse her bir yandan koşturan çocuk sesleri duyuluyordu.

Dariusch hemen radyoyu kapattı, çadır gibi altına girdiği yorganı üzerinden attı ve ceketinin cebinden beyaz zarfı çıkardı. Zarfı yırtıp açtı.

“Takı ve Tasarım - Alice Ponticello (Alis Pontiçello),” diye okudu.

Üç haftalık proje.

Bir takı dükkânında.

Olamaz! Ne utanç verici... Ve can düşmanı Max'ın diline düşeceği de kesindi!

“Tanrım, Jessica!” diye söylendi Ben. “Yine mi tabağını tepelemesine doldurdun? Herkese yetecek kadar yememiz var!”

Yemek odasındaki açık renkli, uzun, ahşap masada on çocuk oturuyordu. Sosislerle dolu tencereden buharlar yükseliyor ve oda patates salatası kokuyordu.

“Afiyet olsun!” dedi Ben.

“Afiyet olsun!” diye cevap verdi herkes.

Sonra bir süre sadece çiğneme, nefes, ağız şapırdatma ve çatal bıçak sesleri duyuldu. Dariusch, ağzını en sevdiği yemek olan sosis ve bir çatal patates salatasıyla doldurmuştu ama bu mutluluğu uzun sürmeyecekti.

“Oto Galerî Fredel’de bir Porsche 911 kullanacağıma kesin gözüyle bakıyorum!”

Max, sanki bilmem ne ülkesinin kralıymış gibi bakıyordu etrafına. Kimse bir şey demediği için bir kez daha boğazını gürültüyle temizledi.

“Çok havalı ya!” dedi ve tencereden ikinci bir sosıs alıp onu da tabağındaki yarım sosısın yanına koydu.

Kısa süreli bir ağız şapırdatma ve çatal bıçak tıkırtısından sonra Queenie, “Ama daha on üç yaşındasın!” dedi. Queenie hemen Dariusch’un yanında oturuyordu. “Bu yaşta araba kullanamazsın ki.”

Max, “Eeeh!” diye bağırarak çatal ve bıçağını gürültüyle masaya bıraktı. “Oto Galeri Fredel çalışanı olacağıma göre kaç yaşında olduğumun ne önemi var, aptal cüce!..”

“Max!” diye gürledi dev, masanın diğer ucundan.

Dariusch ağzına bir çatal patates salatası daha atarak sessizce çiğnemeye koyuldu. Bari kimse proje yerinin neresi olduğunu sormasaydı da...

Tam da o anda, “Peki sen nereye gidiyormuşsun, Daru?” diye sordu dev.

Max yemeğini çiğnemeyi bıraktı ve avını kollayan bir sırtlan gibi Dariusch’a bakmaya başladı.

Sonra Queenie de, “Doğru ya, sen nereye gidiyorsun?” diye sordu merakla.

Direnmenin faydası yoktu. Eninde sonunda söylemek zorunda kalacaktı, o hâlde neden bunu hemen şimdi yapmayacaktı ki?

“Takı ve Tasarım - Alice Ponticello,” dedi ve der demez kendini kötü bir reklam sloganı söylemiş gibi hissetti.

Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Moruk!” Max dizini döverek deli gibi gülmeye başladı. Gözünden yaşlar gelene dek güldü, güldü. “Takı ve Tasarım...” dedi dudaklarını büzerek. “Küpeler ve altın kolyeler, vay vay vay! Nasıl da cuk oturmuş!”

Birilerinin ona katılmasını bekleyerek etrafına baktı. Birkaç çocuk onunla birlikte ufak ufak kıkırdadı. Dariusch fena şekilde kızardığını hissetti.

“Max, bu kadarı yeter!” diye gürledi Ben. “Bugünlük yeter! Lütfen odana git! Sıkıldım senden, gerçekten!”

Max kalktı. Ben dikkatini yine yemeğine verdiğinde Dariusch’a orta parmağını gösterdi ve bu kez daha da haince güldü.

2. Bölüm

ÜÇ KISACIK HAFTA

Aynı sırada, şehrin diğer yakasında, hemen Matthias Kilisesi Meydanı'ndaki evlerin birinden iri yapılı bir adam çıktı ve ardındaki kapıyı büyük bir gürültüyle çarptı. Bu yüksek ve ağır kapı, göz alıcı eski yazı ve motiflerle süslü, yüz yaşını geçmiş bir eve açılıyordu. Kapının sağında ve solunda, ağızları açık duran, iki, taştan kafa yer alıyordu. Görünüşleri çığlık atıyor gibiydi. Sağ taraftaki taş suratın altındaki gösterişli pirinç levhada şöyle yazıyordu:

Archibald Archinola

(Arçibald Arçinola)

Keman Yapımı Ustası

Rüzgârda mantosu uçuşan iri yapılı adam hızlı adımlarla Matthias Kilisesi Meydanı'nı geçti. Kafası kıvr kıvr saçlarla, gözlerinin üstü ve ağzının tüm çevresi kıllarla kaplıydı. Siyah ve gümüş grisi saç ve kıllarla. Işıl ıslıl parıldaayan mavi gözleri olmasa, o yumağın içinden yüzünü ayırt edebilmek neredeyse imkânsızdı!

Hızla Böckling Caddesi'nden karşıya geçerek kaldırıma fırladı ve telaşla yoluna devam etti. Rüzgâr mantosunu havalandırdığında bir an için görünüşü bir sihirbazı andırdı.

Okul çantalı, boynunda kahverengi bir leke olan bir kız, "Archinola Usta, sizi gördüğüm iyi oldu, bugün öğleden sonra sizde çalışsam olur mu?" diye seslendi ama adam yanından koşarak geçince arkasından bakakaldı. Adamın sebep olduğu hava akımıyla kızın düz, siyah saçları geriye doğru savruldu. Adamın peşinden salladığı sol elinin işaret parmağı ise küçük bir dal gibi diğer parmaklarından ayrık duruyordu.

"Affedersin, Mey-Mey, çok acelem var!" diye seslendi adam ona omzunun üzerinden bakarak. "Alice'in başı dertte!"

Adam sonunda bir vitrinin önünde durdu ve kumaş mendille terli alnını kuruladı. Dükkân kapısının üzerinde şöyle yazıyordu:

Takı ve Tasarım
Alice Ponticello

Adam nefes nefese içeri girdi.

Üzerinde kasanın durduğu bir cam tezgâhın gerisinde, kulağında ahizeyle bir ileri, bir geri yürüyen ve sinirli bir sesle konuşmakta olan arkadaşı Alice'i hemen fark etti. Alice'in aralarına aklar düşmüş olan uzun, koyu renk saçları bir şelale gibi her iki yandan beline uzanıyordu.

Dariusch, okulu tarafından bir proje kapsamında, bir keman yapımı ustasının atölyesine gönderilir. Henüz hayatının en heyecanlı üç haftasını yaşayacağından habersizdir. Atölyede kemanların saklandığı vitrinde, gövdesinden mavi ışık yayılan bir kemanı fark eder. Enstrümanı gizlice yakından incelediğinde yanılmadığını anlar. Görünüşe göre bu kemanın sihirli bir gücü vardır! Ne var ki çok geçmeden başkaları da bu sırrı öğrenirler. Gözünü para hırsı bürüyen bir doktor, sihirli kemana sahip olmak için her şeyi göze almaya hazırdır.

Dariusch, müziğin gizemli dünyasına adım atarken kendini tehlikeli olayların içinde bulsa da, tek düşüncesi sihirli kemanı kurtarmaktır...

9 786053 743095

